

De volgende dag vertrok Eddie op weg naar huis. Het was een mooi avontuur, maar het had nu lang genoeg geduurd. Hij liep en liep, tot hij niet verder kon. Hij stond bij de waterkant. 'Hoe kom ik nu aan de overkant?' vroeg Eddie zich af. Op het water dreeven grote bladeren. Eddie vroeg zich af of die hem zouden houden. Hij stapte voorzichtig op een blad en... dreef rustig op het water. Maar de stroming dreef hem niet naar de overkant. In plaats daarvan dreef hij steeds verder het water op! 'Joehoe!' riep hij, 'kan iemand me helpen?'

Een grote libelle zweefde naar hem toe. 'Waar wil je naartoe?' vroeg ze. 'Graag naar een plekje waar ik van dit blad af kan stappen,' zei Eddie. 'Geen probleem,' zei de libelle en ze trok het blad met Eddie erop naar een hoop takken, die midden in het water lag.

Toen hij wakker werd, brachten de bevers hem op zijn blad naar de overkant. Hij nam afscheid en liep de hele dag door. Toen het avond werd, wist hij niet waar hij moest slapen. Plotseling vloog er een vleermuis over hem heen. 'Hé, vleermuis,' riep Eddie, 'mag ik bij jullie slapen?' 'Slapen?' zei de vleermuis, 'wij zijn net wakker!' Eddie kreeg een idee. 'Mag ik dan een eindje met jullie meevliegen? Ik wil graag weer naar huis.' 'Tuurlijk!' zei de vleermuis. 'Als je honger hebt, vang ik een lekkere mot voor je.' Hij pakte Eddie beet en vloog omhoog. En Eddie vloog razendsnel tussen de bomen door. Heen en weer en omhoog en omlaag. Hij werd er misselijk van. Hij kneep zijn ogen stijf dicht. Plotseling voelde hij weer grond onder zijn voeten. 'Verder ga ik niet!' riep de vleermuis. En hij fladderde weer weg. Eddie vond in het donker een boom die bedekt was met zacht mos. Hij viel ertegen in slaap.